

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

Ομιλία μακαριστού π. Συμεών Κραγιοπούλου

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

Σήμερα πού εἶναι ἡ Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, κατ' ἀρχήν θά ἤθελα νά πῶ κάτι πού, ὅσο καί ἂν τό ἔχουμε πεῖ καί ἄλλη φορά, δέν εἶναι κακό νά τό ἐπαναλάβουμε. Μάλιστα, πρέπει πολλά πράγματα νά τά ἐπαναλαμβάνουμε, διότι τά πνευματικά δέν εἶναι ὅπως τά ἄλλα, πού γίνονται βαρετά, ὅταν τά ἐπαναλαμβάνει κανείς. Τά πνευματικά δέν ἐξαντλοῦνται μέ μιά φορά, μέ δύο φορές, μέ χίλιες φορές. Πάντοτε εἶναι ἀνεξάντλητα, καί γι' αὐτό πάντοτε πρέπει νά τά ἐπαναλαμβάνουμε. Ἄλλωστε, αὐτά εἶναι πού ἔχουν σημασία, καί ἐνὸς ὑπάρχουμε σ' αὐτόν τόν κόσμο, θά τά ἀκοῦμε πάλι καί πάλι, ἕως ὅτου γίνουν ζωὴ μας.

Οἱ ἅγιοι ἀποκαλύπτουν τό Ἅγιο Πνεῦμα

Ἐκεῖνο λοιπόν πού θέλω νά ἐπαναλάβω, μέ τήν εὐκαιρία πού σήμερα, Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, γιορτάζουμε ὅλους τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ἀπεκάλυψε τόν Πατέρα, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπεκάλυψε τόν Υἱό, καί οἱ ἅγιοι ἀποκαλύπτουν τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἡ ὑπαρξη τῶν ἁγίων, ἡ παρουσία τους, ἡ πραγματικότητα τῶν ἁγίων, φανερώνει, ἀποδεικνύει ὅτι πράγματι ἦλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο κατοικεῖ καί παραμένει στήν Ἐκκλησία. Διότι ἅγιος δέν μπορεῖ νά γίνει κανείς ὁ μόνος του, ὅ,τι κι ἂν κάνει. Κι ἂν κοπιᾶσει κι ἂν ἀγωνιστεῖ κι ἂν ἀσκηθεῖ κι ἂν ταλαιπωρηθεῖ κι ἂν ἀκόμη, ἄς ὑποθέσουμε, μπορέσει νά ἀποκτήσει ὅλες τίς ἀρετές, δέν γίνεται μέ αὐτά ἅγιος. Ἅγιο κάνει τόν ἄνθρωπο τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί πάλι, ὄχι μέ τήν ἔννοια ὅτι τόν κάνει ἅγιο καί φεύγει, ἀλλά μέ τήν ἔννοια ὅτι μένει μέσα του, καί ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖο εἶναι ἅγιο, πανάγιο, καθιστᾷ καί τόν ἄνθρωπο ἅγιο.

Ὅπως ἔχουμε πεῖ ἐπανειλημμένως, ὅταν τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι μέσα στήν ψυχή, τή μεταμορφώνει τήν ψυχή, τήν ἀγιάζει. Δέν μένει δηλαδή ἡ ψυχή αὐτό πού εἶναι καθ' ἑαυτήν, καί ἀπλῶς εἶναι μέσα της τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν κάνει ὅ,τι εἶναι καί αὐτό τό ἴδιο. Ὅμως αὐτό τήν κάνει ἔτσι. Δέν γίνεται μόνη της ἡ ψυχή ἀπλῶς μέ τόν ἀγῶνα. Ἄν φύγει τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ μεγαλύτερος ἅγιος θά εἶναι ἕνα τίποτε· θά εἶναι ἕνας κοινός ἄνθρωπος.

Ὁ ἀπώτερος σκοπός τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ

Ὁ Υἱός φανέρωσε τόν Πατέρα, τό Ἅγιο Πνεῦμα φανέρωσε τόν Υἱό, οἱ ἅγιοι φανερώνουν τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀλλά ἐπίσης ἡ ὑπαρξη τῶν ἁγίων, ἡ πραγματικότητα τῶν ἁγίων, μάς πείθει πώς, ὅ,τι κάνει ἀνέκαθεν ὁ Θεός, τό κάνει, ἀκριβῶς γιά νά γίνουν ἅγιοι αὐτά τά λογικά ὄντα πού λέγονται ἄνθρωποι. Δέν κάνει ὅ,τι κάνει ὁ Θεός γιά νά βρῖσκεται σέ δουλειές ἢ γιά νά μάς ἐντυπωσιάζει μέ ὅ,τι κάνει, μέ τή μιά ἢ τήν ἄλλη ἐκδήλωσή του, ἀλλά γιά νά γίνουν οἱ ἄνθρωποι ἅγιοι. Σέ τελευταία ἀνάλυση, ὁ ἀπώτερος σκοπός τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι νά γίνουν οἱ

άνθρωποι ὅ,τι εἶναι καί ὁ θεός· ὄχι κάτι λιγότερο.

Δέν ὑπάρχει κάτι πού τό κρατάει ὁ θεός καί δέν τό δίνει στόν ἄνθρωπο. Δέν ὑπάρχει κάτι πού τό ἔχει ὁ θεός καί δέν τό δίνει νά τό ἔχει καί ὁ ἄνθρωπος. Τό μόνο τοῦ θεοῦ πού δέν δίνεται εἶναι ἡ οὐσία. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος καί ὁποιοδήποτε ἄλλο λογικό ὄν δέν γίνεται κατ' οὐσίαν ὅ,τι εἶναι καί ὁ θεός. Κατ' οὐσίαν θεός εἶναι ὁ θεός. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὅ,τι εἶναι ὁ θεός ἀλλά κατὰ χάριν· δηλαδή τόν κάνει ὁ θεός ἔτσι, χωρίς ὅμως νά ἀλλάζει τήν οὐσία του. Διότι ὅπως καί νά ἔχει τό πράγμα, ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι θεός· εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι δημιούργημα, εἶναι κτίσμα. Ὅμως ἔχει μεγάλη σημασία τό ὅτι τά πάντα κάνει ὁ θεός, γιά νά κάνει καί τόν ἄνθρωπο ὅ,τι εἶναι καί ὁ ἴδιος. Ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα. Καί καταλαβαίνουμε πόσο ἀποπροσανατολιζόμαστε, πόσο ἔξω πέφτουμε, πόσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν ἀλήθεια, πόσο σφάλουμε, ὅταν παίρνουμε τά πράγματα διαφορετικά.

Μπορεῖ νά ἔχεις μιά κάποια σχέση μέ τόν θεό, μπορεῖ νά ἀναφέρεσαι στόν θεό, νά προσεύχεσαι, μπορεῖ νά θυμᾶσαι κάποια πράγματα πού λέει ὁ θεός, καί νά ἀσχολεῖσαι μέ αὐτά καί νά τά μελετᾶς, ἀλλά νά τό κάνεις γιά πολλούς καί διαφόρους ἄλλους λόγους καί ὄχι γι' αὐτόν τόν ἕνα λόγο, γι' αὐτόν τόν ἕνα σκοπό, ὅτι δηλαδή ὁ θεός θέλει νά σέ κάνει κι ἐσένα ὅ,τι εἶναι αὐτός.

Ὁ θεός θέλει νά σέ κερδίσει μέ τήν ἀγάπη του καί ὄχι μέ τή βία. Δέν θέλει νά σέ ξεγελάσει, ἔστω καί μέ καλό τρόπο, οὔτε ἐσύ μπορεῖς νά δεχθεῖς τά ἀγαθά τοῦ θεοῦ, τή χάρη του καί νά γίνεις ὅμοιος μέ τόν θεό, ἄν, τρόπον τινά, ξεγελαστεῖς. Ὁ θεός σοῦ φανερώνεται, σοῦ ἀποκαλύπτεται, εἶναι μαζί σου, εἶναι κοντά σου, σέ ἀκολουθεῖ πάντοτε καί εἶναι ἕτοιμος νά σοῦ τά δώσει ὅλα, ὅμως περιμένει ἐσύ ἐλεύθερα νά τό καταλάβεις αὐτό, νά τό ἀναγνωρίσεις, ἀφοῦ συγκρίνεις ὅλα τά ἄλλα μέ τόν θεό καί δεῖς ὅτι ὅλα τά ἄλλα δέν εἶναι τίποτε. Ὁ θεός εἶναι πού ὑπάρχει, καί αὐτόν μόνο πρέπει νά προτιμήσει κανείς.

Βλέποντας ὁ θεός ὅτι τόν προτιμᾶς, ὅτι συγκλίνεις πρός αὐτόν,

ὅτι αὐτόν ζητᾷς, αὐτόν θέλεις, καί ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαφανίζονται γιά σένα μπροστά του, σέ δέχεται, σέ ἀγκαλιάζει, σέ κερδίζει μέ τήν καλή ἔννοια, σέ κάνει δικό του, ὁμοίό του, σέ κάνει ἅγιο· ὄχι ἀπλῶς ἕναν καλό ἄνθρωπο, ὄχι ἀπλῶς ἕναν ὑποφερτό ἄνθρωπο· ὄχι. Σέ κάνει ἅγιο. Βέβαια, αὐτό γίνεται σιγά-σιγά καί ὀλοκληρώνεται τήν ὥρα τοῦ θανάτου, ὀλοκληρώνεται στήν ἄλλη ζωή, ἀλλά ὅπωςδήποτε ὅμως ἀρχίζει ἀπό δῶ, καί ποιοτικά εἶναι τό ἴδιο.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δέν μπορούμε νά εἴμαστε χριστιανοί, ἂν δέν δεχόμαστε ἀγίους, ἐάν δέν πιστεύουμε σέ ἀγίους. Ἀφοῦ ὅλα ὅσα κάνει ὁ θεός, τά κάνει, γιά νά ἀγιάσει τόν ἄνθρωπο καί ὄχι ἀπλῶς γιά νά τόν σώσει, ὅπως ἐμεῖς τό ἐννοοῦμε. Διότι καί αὐτό καμιά φορά χάνει τό νόημά του, ἂν τό πάρεις μέ κοσμικό πνεῦμα, δηλαδή ἀπλῶς νά τόν βοηθήσει, ἀπλῶς νά τακτοποιήσει τά θέματά του. Ἀπό τότε πού ξέρουμε τήν ἱερά ἱστορία, ὅ,τι κάνει ὁ θεός, τό κάνει γιά νά ἀγιάσει τόν ἄνθρωπο. Καί αὐτό σημαίνει νά τόν κάνει ὁμοίό του· ὄχι κάτι παρακάτω. Ὅμοιό του.

Ὅλο τό ἔργο τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνύπαρκτο, ἅμα βγάλεις τούς ἀγίους

Ποιός εἶσαι ἐσύ τώρα πού ἔρχεσαι καί λές: «Τί εἶναι οἱ ἅγιοι; Δέν εἶναι τίποτε οἱ ἅγιοι. Ἐγώ δέν πολυσκέπτομαι τούς ἀγίους, δέν πολυπροσεύχομαι στούς ἀγίους, δέν τούς πολυπαραδέχομαι». Ξέρεις τί λές; Καταλαβαίνεις τί λές; Τό νιώθεις πόσο ἔξω εἶσαι ἀπό τήν ἀλήθεια, πόσο δέν τά κατάλαβες καλά τά πράγματα;

Ἄμα βγάλεις τούς ἀγίους, μετά δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία· ὅλο τό ἔργο τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνύπαρκτο. Λέγοντας ἀγίους δέν ἐννοοῦμε ἀπλῶς κάποιους πού ἦταν ἀξιόλογοι ἄνθρωποι καί κάτι προσπάθησαν νά κάνουν. Ἄγιοι εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι προτίμησαν πάνω ἀπό ὅλα, καί ἀπό τόν ἑαυτό τους ἀκόμη τόν Χριστό, στό πρόσωπο τοῦ ὁποῖου φανερώθηκε ὁ θεός, καί δόθηκαν στόν θεό μέ ὁποιαδήποτε θυσία. Καί ὁ θεός τούς δέχθηκε, τούς ἔκανε πέρα γιά πέρα δικούς του καί τούς ἀγίασε.

Ἐπομένως, ὅταν τιμᾷς τόν ἅγιο, τιμᾷς τόν θεό· ὅταν ἀναγνωρίζεις τόν ἅγιο, ἀναγνωρίζεις τόν θεό· μέ τήν ἔννοια

δηλαδή ότι ο θεός δεν είναι κάπου αποτραβηγμένος, αλλά φανερώνεται στους ανθρώπους μέσα από τη ζωή των αγίων. Ύπηρχε κάποτε μόνο ο θεός, αλλά όμως ο ίδιος ο θεός θέλησε από αγάπη να φτιάξει και λογικά όντα, τους αγγέλους και μετά τους ανθρώπους, πού θα είναι κατά χάριν όπως είναι και αυτός. Ποιός είσαι εσύ και τό απορρίπτεις αυτό; Ποιός είσαι εσύ και δεν τό αναγνωρίζεις; Δεν καταλαβαίνεις ότι ανατινάξεις στον άερα όλη τήν οίκονομία του θεου, όλο τό έργο του θεου, τον ίδιο τον θεό; Ο θεός δεν παθαίνει τίποτε, αλλά στή δική σου σκέψη, στο δικό σου μυαλό ανατινάζονται όλα αυτά στον άερα.

Δέν γίνεται χωρίς να έχουμε αγίους. Και, αν θέλετε, δεν έχει κανένα νόημα να υπάρχουνε σ' αυτόν τον κόσμο, να υπάρχει ή Έκκλησία, να υπάρχουνε έμεϊς μέσα στην Έκκλησία, να συνεχίζεται ή ζωή, αν δεν γίνονται και σήμερα άγιοι, αν ο θεός δεν μπορεί να κάνει και σήμερα αγίους. Αυτό είναι τό έργο του. Αν υποθέσουμε ότι σταματάει κάπου αυτό και δεν συνεχίζεται, αν για κάποιους λόγους δεν πιάνει πλέον ή ενέργεια του θεου και δεν μπορεί να αγιάζει τους ανθρώπους, τελειώνει ο κόσμος. Δεν χρειάζεται από κεϊ και πέρα ο κόσμος, άσχετα τί προγραμματίζουμε έμεϊς και τί σχεδιάζουμε.

Η δευτέρα παρουσία, τό τέλος του κόσμου πού θα έλθει, θα έλθει και μέ αυτή τήν έννοια, ότι αυτό πού είχε να κάνει ο θεός τό έκανε, τελειωσε· δεν γίνεται άλλο. Η στάση των ανθρώπων, των λογικων αυτων οντων, είναι πλέον τέτοια, πού φανερώνει ότι δεν δέχονται τη χάρη του θεου, τήν ενέργεια του θεου, και τότε σταματουν όλα.

Τελειώνει ο κόσμος αυτός, και εμφανιζόμαστε όλοι ένώπιον του θεου, για να τακτοποιήσει τον καθένα μας κατά τά έργα του. Αν τά έργα μας τά κάναμε από αγάπη προς τον θεό και μετανοοϋντες για τίς άμαρτίες μας, αν μέ τά έργα μας δείξαμε ότι αυτόν θέλαμε, ο θεός θα μάς δεχθει, θα μάς συγχωρήσει, θα μάς καθαρίσει και θα μάς αγιάσει.

Μιά προσευχή: να ανοίξει ο δρόμος της ζωής πού έζησαν οι άγιοι

Τελειώνοντας, παρακαλώ κι έσεϊς κι έγώ, όλοι μαζί, σήμερα πού γιορτάζουμε όλους τούς άγιους, νά τούς παρακαλέσουμε. Αυτόι γνωρίζουν πώς γίνεται αυτός ό άγώνας και γνωρίζουν κι έμας καλά, γιατί ήταν και αυτόι κάποτε σαν κι έμας, αλλά όμως αγιάσθηκαν, θεώθηκαν, έγιναν όμοιοι μέ τόν θεό. Γνωρίζουν επίσης ότι, αν αυτή τή στιγμή ύπάρχει αυτός ό κόσμος και δέν ήρθε ακόμη τό τέλος του, είναι διότι κάποιιοι ακόμη πρόκειται νά δεχθοϋν τή χάρη τοϋ θεοϋ και νά αγιαστοϋν.

Τά γνωρίζουν οι άγιοι, και σήμερα πού τούς γιορτάζουμε όλους μαζί και τούς τιμοϋμε, νά τούς παρακαλέσουμε νά πρεσβεϋσουν στόν θεό για μάς, ώστε νά ανοίξει και για μάς ό δρόμος αυτός τής επιστροφής: ό δρόμος τής πίστewς, τής μετανοίας, τής ταπεινώσεως, τής άσκήσεως και τοϋ άγώνα. Νά πρεσβεϋσουν νά ανοίξει ό δρόμος τής ζωής αυτής πού έζησαν οι ίδιοι τρέχοντας πίσω από τόν θεό, ώστε νά δεϊ ό θεός τίς ψυχές μας σέ μετάνοια και νά τίς δεχθεϊ, νά τίς καθαρίσει, νά τίς συγχωρήσει, νά τίς αγιάσει. Και νά ζήσουμε, άδελφοί μου, όσο παίρνει, όσο γίνεται, άγια σ 'αυτόν τόν κόσμο, και νά φύγουμε άγιοι από αυτόν τόν κόσμο.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι, άμα δέν πάρεις αυτόν τόν δρόμο, είναι σαν νά άρνηϊσαι τόν Χριστό. «Όποιος μέ άρνηθεϊ», ειπε ό Κύριος, «ένώπιον τών ανθρώπων, θά τόν άρνηθώ κι έγώ, και όποιος θά όμολογήσει έν έμοί», δηλαδή ένωμένος μέ τόν Χριστό, στηριγμένος στόν Χριστό, ζώντας μέσα στόν Χριστό, πιστεύοντας στόν Χριστό, όμολογήσω κάγώ έν αυτώ. Και δέν θά έχει νά φοβηθεϊ τίποτε κανείς. Ό Χριστός σέ αγιάζει, και στό μεγάλο εκείνο δικαστήριο έν ήμέρα κρίσεως πού όλοι θά δικαστοϋν, θά δώσει μαρτυρία για σένα ό ίδιος ό Χριστός, ό όποιος θά είναι μέσα σου, έφόσον κι έσύ έδωσες τρόπον τινά μαρτυρία γι 'αυτόν σ 'αυτόν τόν κόσμο. Τό ότι ειμαστε στόν δρόμο τής αγιότητος σημαίνει ότι είναι μέσα μας ό Χριστός διά τής χάριτος τοϋ Αγίου Πνεύματος.

Τό θέμα τής έμφανίσεώς μας ένώπιον τοϋ θεοϋ, όταν φύγουμε από αυτόν τόν κόσμο, μάς βοηθάει νά τό καταλάβουμε καλύτερα αυτό πού λέει κάποιιος άγιος: Όταν πηγαίνουμε στόν άλλο κόσμο, δέν

εΐμαστε εμεΐς πού εΐμφανιζόμαστε εΐνώπιον τουΐ Θεοΐ· πού νά εΐμφανιστοΐμε εμεΐς; Ο Χριστός πού εΐΐναι μέσα μας εΐμφανΐζεται, καΐ οΐ Θεός Πατέρας βλέπει τόν Χριστό, τόν Υΐό του, τόν αναμάρτητο Υΐό του, καΐ μάς βάζει στόν παράδεισο. Άλλά μέ τήν προΐπόθεση οΐ Υΐός του από αύτή τή ζωή άκόμη εΐΐναι μέσα μας, κι εμεΐς εΐΐμαστε μέσα στόν Χριστό, καΐ εΐτσι οΐ άνθρωπος σώζεται, άγιάζεται.

Καΐ εΐΐχομαι, άδελφοΐ μου, οΐλοι μας νά σωθοΐμε καΐ νά άγιασθοΐμε.

Πηγή κειμένου : agia-triada-panorama.gr